

Ротитѣ отъ подрѣжката откриха огънь по гористата висота, а 15 и 16 роти, достигнали Чифлика, се опитватъ да влѣзатъ въ него. Защитницитеѣ, решени да мратъ, откриха силенъ огънь и сковаха нашитѣ роти. Трѣбваше лична храбростъ срещу личната храбростъ на тѣзи смѣлчаци. Командира на 16 рота, капитанъ Вълковъ понесе своята, 13 и 14 роти на напредъ, за да реши сѣдбата на Чифлика но, единъ неприятелски куршумъ го рани, а втори го повали мъртавъ. Въ това време първитѣ роти бѣха се окопали по пѣтя, който води отъ Лазаркѡй за Чифлика и се опитваха да минатъ рѣката. Обаче, изъ засада, неприятеля обстрелваше всѣки който се осмѣляваше да мине. На това мѣсто полка даде ранени капитанъ Щилияновъ, капитанъ Щърбановъ и голѣмъ брой убити и ранени войници. Невъзможно бѣше безъ артилерийска подкрепа да се премине на отсрещния брѣгъ. На единъ фронтъ отъ 3—4 километра и безъ артилерия, полка трѣбваше да се разправа единъ численно превъзходящъ противникъ, който имаше задъ себе си една планинска батарея. Така мина цѣлиятъ день.

Надвечеръ се изви буря и почна проливенъ дѣждъ. Боятъ при Чифлика все продължаваше съ сѣщото настѣрвение. Защитницитеѣ му, знаейки своята участъ, се съпротивляваха съ най-голѣмо ожесточение. Командира на 15-а рота разпореди да излезатъ напредъ бомбиеритѣ и да се запалятъ съ бомби преднитѣ здания на Чифлика. Идеята бѣше отлична и даде веднага резултати. Силенъ пожаръ избухна едновременно отъ нѣколко страни, което даде възможностъ на една група наши войници да влѣзатъ въ самия дворъ на Чифлика. Защитницитеѣ, понеже продължаваха да стрелятъ, бѣха избити съ бомби и ножъ. Тѣзи смѣлчаци бѣха отъ предната частъ на едно кавалерийско охранение която, още отъ сутринята бѣше отклонена отъ ескадрона и принудена да остане въ Чифлика. Освенъ тѣхъ имаше около 1 полурота пехота. Само най-смѣлитѣ можаха, още презъ деня, и то съ плуване презъ студениѣ води на рѣката, да се спасятъ.

Презъ цѣлата нощъ дѣждѣтъ валеше. Въ тази пуста и неприветлива мѣстностъ, уморени, недояли, безъ сѣнь и въ черната тъмнина, войницитеѣ трѣбваше пакъ да атакуватъ. Но непробродимата рѣка бѣше една голѣма пречка за своевременното изпълнение на нощната атака. Цѣлата нощъ се изгуби въ търсене на бродъ, който едва къмъ разсѣмване се налучи и то чакъ предъ участъка на 24 п. полкъ. Само нѣколко роти успѣха да насѣкатъ фашины, да прехвърлятъ рѣката и се окопаятъ на 300—400 крачки предъ добре укрепления неприятель.

И тѣкми въ тази знаменита нощъ се решаваше цѣлиятъ ходъ на войната. По цѣлиятъ Чаталджански фронтъ изморенитѣ отъ походи, орѣдели, останали на половина отъ боеветѣ и холерата български полкове, трѣбваше да почувсвуватъ измѣната на самата природа и се убедятъ, че и човѣшкиятъ герюзъмъ не е безграниченъ.